

מסכת פסחים

פרק ח

א. הֲאָשָׁה בָּזֶם שְׂהִיא בֵּית בַּעַלְהָ, שְׁחַט עַלְיהָ בַּעַלְהָ וְשְׁחַט עַלְיהָ אָבִיךָ, תַּאֲכַל מַשְׁל בַּעַלְהָ. קָלְכָה רָגֵל רָאשׁוֹן לְעַשְׂוֹת בֵּית אָבִיךָ, שְׁחַט עַלְיהָ אָבִיךָ וְשְׁחַט עַלְיהָ בַּעַלְהָ, תַּאֲכַל בָּمְקוּם שְׂהִיא רֹצֶה. יְתֻומ שְׁשַׁחְטוֹ עַלְיו אַפְּטָרוֹפְּסִין, יַאֲכֵל בָּמְקוּם שְׂהִוא רֹצֶה. עַבְד שְׁל שניי שְׁתְּפִין, לֹא יַאֲכֵל מַשְׁל שְׁנֵיהֶן. מֵי שְׁחָצִיו עַבְד וְחָצִיו בָּנו חֹרְיוֹן, לֹא יַאֲכֵל מַשְׁל רַבּוֹ:

ב. הָאוֹמֵר לְעַבְדוֹ, צָא וְשְׁחַט עַלְי אֶת הַפֵּסֶח, שְׁחַט גָּדִי, יַאֲכֵל. שְׁחַט טָלָה, יַאֲכֵל. שְׁחַט גָּדִי וְטָלָה, יַאֲכֵל מִן הַרְאָשׁוֹן. שְׁכָח מָה אָמֵר לוֹ רַבּוֹ, כִּיצְד יַעֲשֵה, יַשְׁחַט טָלָה וְגָדִי וַיֹּאמֶר, אִם גָּדִי אָמֵר לִי רַבִּי, גָּדִי שְׁלָו וְטָלָה שְׁלָי. וְאִם טָלָה אָמֵר לִי רַבִּי, הַטָּלָה שְׁלָו וְגָדִי שְׁלָי. שְׁכָח רַבּוֹ מָה אָמֵר לוֹ, שנייהֶם יֵצְאוּ לְבֵית הַשְּׁרֶפֶת, וְפִטְוִרִין מלעשות פֵסֶח שניי:

ג. **הָאֹמֵר לְבָנָיו,** הַרִּיבִּי שׁוֹחֵט אֶת הַפֵּסֶחׁ עַל מֵי שִׁיעָלָה מִכֶּם
רָאשׁוֹן לִירוּשָׁלַיִם, כִּיּוֹן שַׁהֲכַנִּים הַרְאָשׁוֹן רָאשׁוֹ וְרַבּוֹ, זָכָה בְּחַלְקָוּ
וּמַזְכָּה אֶת אֶחָיו עַמּוֹ. לְעוֹלָם נָמְנִין עַלְיוֹ עד שִׁיחָה בּוֹ כִּזְאת לְכָל
אֶחָד וְאֶחָד. נָמְנִין וּמוֹשְׁכִין אֶת יְדֵיכֶן מִמְּנוֹ עד שִׁיחָה. רַבִּי שְׁמֻעָן
אֹמֵר, עד שִׁיזְרָק עַלְיוֹ אֶת הַדָּם:

ד. הַפְּמִנָּה עַמּוֹ אֶחָרִים בְּחַלְקָוּ, רְשָׁאֵינוּ בְּנֵי חֶבְוָרָה לְפָנָן לוֹ אֶת
שְׁלֹוּ, וְהֵוָא אָוֶל מִשְׁלֹוּ, וְהֵן אָוֶלְיוּ מִשְׁלָהָנוּ:

ה. זֶב שְׁרָאָה שְׂתִּי רְאִיוֹת, שׁוֹחְטִין עַלְיוֹ בְּשִׁבְיעִי. רְאָה שֶׁלַשׁ,
שׁוֹחְטִין עַלְיוֹ בְּשִׁמְנִי שְׁלֹוּ. שׁוֹמְרָת יוֹם כֶּגֶד יוֹם, שׁוֹחְטִין עַלְיָה
בְּשִׁנִּי שְׁלָה. רְאָתָה שְׁנִי יָמִים, שׁוֹחְטִין עַלְיָה בְּשִׁלְיָשִׁי. וְהַבָּה,
שׁוֹחְטִין עַלְיָה בְּשִׁמְנִי:

ו. הָאוֹגָן, וְהַמְּפַקֵּח אֶת הַגֵּל, וְכֵן מֵי שַׁהֲבַטִּיחָהוּ לְהֹצִיאוֹ מִבֵּית
הַאֲסּוּרִים, וְהַחֲזָלה וְהַקְּזָקָן שְׁהָנוּ יְכוֹלָיו לְאַכֵּל כְּזִיתָה, שׁוֹחְטִין עַלְיָהָן.
עַל כָּלּוֹ אֵין שׁוֹחְטִין עַלְיָהָן בְּפִנֵּי עַצְמָנוּ, שֶׁמָּא יְבִיאוּ אֶת הַפֵּסֶחׁ לִידֵי
פְּסָול. לְפִיכָּךְ אִם אַרְעָבָה בָּהּ פְּסָול, פְּטוּרֵינוּ מַלְעָשׂוֹת פֶּסֶחׁ שְׁנִי, חִינֵּץ
מִן הַמְּפַקֵּח בַּגֵּל, שְׁהָוָא טָמֵא מִתְחַלְתָּהוּ:

ז. אֵין שׁוֹחְטִין אֶת הַפֵּסֶחׁ עַל הַיְחִיד, דְּבָרִי רַבִּי יְהוֹדָה. וְרַבִּי יְזָקִי
מִתִּיר. אֲפָלוּ חֶבְוָרָה שֶׁל מָה שְׁאֵין יְכוֹלָיו לְאַכֵּל כְּזִיתָה, אֵין שׁוֹחְטִין

עליהם. ואין עושים חבורת גשים ועבדים וקטנים:

ח. אונן טובל ואוכל את פסחו לערב, אבל לא בקדושים. השומע על מתו, והמלכת לו עצמות, טובל ואוכל בקדושים. אם שפטגיר בערב פסח, בית שמאי אומרים, טובל ואוכל את פסחו לערב. ובית הלל אומרים, הפורש מן הערלה כפורש מן הקבר: